

**Academia Peccatorvm. Seu Conciones De Tota Parabola
Prodigi Euangelici**

Qvae Poenitentia Peccatorvm Sev Conciones De Prodigi Evangelici Reditv
Ad Patrem

Bosquier, Philippe

Moguntiae ; Coloniae, 1615

2. Qui desiderat reuertit ad Deum, debet ab aliis se excutere
occupationibus.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55940](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55940)

O magnam iliadem intra modicam nucem, magna
mysteria sub paucis verbis, *in se reuersus.*

II.

*Qui desiderat reuerti ad Deum, debet alijs
se excutere occupationi-
bus.*

Sed hic bene notandum: quod, si iuxta vnam pro-
uinciarum expositionum, *in se reuersus sit.* post-
quam publicanus aliquantulum loculos & quæstus
negotia deposuerat, Deum cœperit cogitare, & su-
am conscientiam: non esse infimum gradum ad vitæ
perfectonem, aliquantulum recedere à turba occu-
pationum. Certe quicumque vel modicum in spiri-
tualibus negotijs versati sunt, idem plane quod nos
sentiunt. Ipse in primis Deus præcipiens, si quis ip-
sum nosse velit, in otio isti rei intendat. *Vacate,* in-
quit, *& videte, quoniam ego sum Deus:* & norant,
quando instituit Sabbathis vacari ab omni opere,
quia ipse illa die recognosci voluit, ac tum studio-
sius nostris conscientijs dari operam. *Quod Sabbathum,*
in scripturis dicitur, delicatum, Deo dilectum.
Sabbatum septimus dies: otium ille quidem corporis, sed
spiritualium occupationem multiplicem complectebatur.

*Suidas in
historicis.
dicit Sab-
bathum.*

2. Paral. 31.

Dicit Suidas. Adhæc: quando voluit Sacerdotes
& Leuitas viuere de publico, Decimis, Primitijs, Ob-
lationibus, ne rebus occupati familiaribus, minores
fierent ad diuina seruitia; vt plus haberent otij vacan-
di legi, & discendi, custodiendique eam, ac docendi:
quod idem Reges plures sic obseruarunt. Rex Eze-
chias, de quo dicitur: *Præcepit Ezechias populo habi-
tantium Hierusalem, vt darent partes Sacerdotibus, &
Leuitis, vt possent vacare legi Domini.*

Eodem modo & Pagani suos habuerunt sacerdo-
tes & sacrificulos. Numa Pompilius, secundus Ro-
manorum Rex, cum virginum Vestalium primum
Romæ instituit collegium, salaria & victum illis de
publico assignauit, vt melius intenderent ceremonijs
Vestæ, & ante illum Pharao Rex Ægypti (qui vixit
tem-

temporibus Iosephi Patriarchæ) eodem modo suos
 a iure sacerdotum: in generali etiam illa fame, vt nec a-
 gios sicut reliqui grauare aut oberrare cogentur,
 ad frumenta percipienda de Reg^{is} granarijs: audite
 verba ipsa. *Præter terram Sacerdotum, quæ à Rege tra-* Genes. 7.
cta fuerat eis, quibus & statuta cibaria ex horreis publi-
cis, præberentur, & idcirco non sunt compulsi vendere pos-
sessiones suas.

Constantinus Magnus, quamprimum à Paganif-
 mo ad Christianum transit, clerum & ecclesias sta-
 tim magnificentissime dotauit, vt ab inde collegia &
 monasteria, præbendis quasi certis perpetuisq; ele-
 mosynis fundarentur. Ac ordines mendicantes, quod
 panem suum quotidianum, necessariaeque eleemo-
 syas, quasi in diem descendens manna, cælitus acci-
 piant, inde tantum est; quia non satis vacare possent
 rebus diuinis, ac conscientia, quam debent seruare
 puritatem, si necessaria deficienti alimonia, nego-
 tijs & curis vitæ animum deberent applicare.

Magnus Constantinus etiam amplius quid addi-
 dit, expressis enim litteris Auelino Prouinciæ præfe-
 cto mandauit, vt omnis clerus ministerijs publicis
 eximeretur, ne in sancto distraheretur seruitio:
 nam reuera officia officijs officium, vnum impedit al-
 terum. Ecce litterarum Constantini tenorem ex Euse-
 bio Cæsariensi.

Euseb. Cæs. hist. Eccles. lib. 10. cap. 7.] *Visum est, vt*
illi homines, qui debita cum sanctimonia, & assidua legis
diuina obseruatione, sua ministeria huic diuina religioni
recolenda impertiant, Auilinae honoratissime, pro laboribus
hinc digna premia reportent. Quare eos qui in prouincia tua
idæi concredita in Ecclesia catholica, cui Cecilianus præst,
huic sanctæ religioni sedulo inserviunt (quos clericos nomi-
nare solent) ab omnibus omnino communib. & ciuilib. Re-
pub. ministerijs, immunes ac solutos volo: & nullo mo-
do per errorem, vel per sacrilegam ac profanam prolapsio-
nem, qua in huiusmodi negotijs accidere solent, à cultu di-
uina mai. stati debito abstrahantur, sed absque vlla mole-
stia propria legi obsequium præsent.

Quare

Quare prohibuit suis, Christus Iesus cibi, ve-
menti, craftini diei anxiam, sollicitudinem con-
dens. *Quarite primum regnum Dei, & iustitiam eius, &*
omnia hæc adicientur vobis: Nisi quia sollicitudines
impediunt nos à vacatione & inquisitione regni ce-
lestis, & iustitiæ eius. Ac idem Dominus non ne-
monstravit satis, quantum sollicitudines & cura-
culi nostram salutem retardent? Cum in parabola
feminante ait: *semen, quod autem in spinis cecidit,*
sunt, qui audierunt, & à sollicitudinibus, & diuitijs, &
luptatibus vitæ, euntes, suffocantur, & non referunt fru-
ctum.

Luc. 8.

Insuper quando, in gratiam Mariæ Magdalenz,
vni rei intentæ, dixit forori, domesticis occupata ne-
gotijs: *Martha, Martha, sollicita es, & turbata erga plu-*
rima, porro unum est necessarium, cura scilicet concien-
tiæ, salutis animæ. Nonne declaravit satis distra-
ctiões, curasque illas impedire studium, circa illud
quod solum absolute est necessarium; salutis nimi-
rum animæ, *unum hoc, hoc unum est necessarium.*

2. Tim, 2.

S. Paulus etiam non minus demonstrat, quantum
huius mundi occupationes saluti obsint, dicens: *Nemo*
militans, Deo implicat se negotijs secularibus: ut ei pla-
ceat, cui se probavit.

Cuius signis nomen dedit: non magis quam sti-
pendiarius miles, qui sacramento obstrictus impera-
tori, dimittit iam familiaria negotia, nec agrum ex-
ercet, nec mercaturas, sed vivit, aut vivere debet sine
virtus ac vestimenti cura: totus intentus, ut victo-
riam promoueat Imperatoris, relicta Imperatori cu-
ra stipendij; qui obligatus est necessaria vita procura-
rare militibus. Sic quicumque Deo strenuum se pro-
bare voluerit in diuinis officijs, in animæ cura, non
se diuersis ultra ingerat mercimonijs, sed excuiat,
quantum potest æstum, varietatem, turbamque ne-
gotiorum. Atque cum ad suadendam virginitatem
allegat commoditatem cogitandi diuina; quod vir-
go sui iuris sit, sine marito, sine filijs; nupta autem di-
uisa, distracta inter mundum & maritum, nonne sa-

tis commonstrauit res illas detinere animum, quo minus ad cœlestia & spiritalia euolet. *Volo vos*, dicit *1. Cor. 7.*

ille sine solitudine esse, qui sine uxore est, sollicitus est, quæ dominus sunt, quomodo placeat Deo. Quæ autem cum uxore est, sollicitus est, quæ sunt mundi, quomodo placeat uxori. & cuius est. Porro hoc ad utilitatē vestrā dico, non ut laqueū vobis iniiciam, sed ad id quod honestum est, & quod facultatem præbeat, siue impedimento Dominum obsecrandi.

Collegium etiam Apostolorum, quando ut vacare possent ministerio verbi, septem voluerunt eligi Diaconos, qui dispositioni rerum intenderent, procuratores & dispensatores rerum communium. *Non*

est æquum nos derelinquere verbum Dei, & ministrare mensis. Considerate ergo fratres, viros ex vobis boni testimonij septem, plenos Spiritu sancto, & sapientia, quos constituamus super hoc opus. Nos vero orationi & ministerio verbi, instantes erimus. Quis non videat sanctos illos iudicasse magnitudinem ac multitudinem curarum secularium rebus spiritalibus otium eripere. Quid?

baptizare & prædicare se mutuo impediunt: quare etiam alias S. Paulus baptizare recusaret, sub prætextu *1. Cor. 1.*

quod venisset prædicare, non baptizare? Non enim misit me Christus baptizare, sed euangelizare. Vidit quod conciones integrum requirerent hominem; nam alium ab opinione deducere, superstitiones abolere, patrias consuetudines quibus à maioribus imbuti erant homines, dissuadere quæ probant, persuadere quæ improbant, sæpe cum vitæ periculo tam dantis quam accipientis consilium, (olim enim non minus discipulis, quam magistris, auditoribus quam prædicatoribus erant parata supplicia) sine magno studio, siue multa prudentia, siue varijs sanctis que stragematibus, siue labore, sudore, & maxime, siue excelsio, genorosoque animo non perficiuntur. Baptizare autem iam ad hoc paratum, quilibet potest sacerdos, imo & quilibet alius in necessitate, nihilominus tamen per crebram baptismi administrationem opus necessitatis, ac momenti maioris, euangelizare scilicet, impediri potest: qui duos sectatur lepores, neu-

erum capit. Et iuxta hoc non mihi mala videor respondere, cum durante Aduentu aut Quadragesima, quod mihi concionandum est, multo laboriosius quam Apostolis, qui, utpote spiritu S. pleni, sine studio, sine difficultate prædicabant; cum ego forte cum multo quam ullus molestia (nescio quidē cur, maxime pro tot studia, vigilias, dicendi scribendiq; exercitiis, hac ætate iā prouecta) difficiliusq; quā in iuuentute forte ne quæ sita opinioni decedat aliquid, aut quod maiora à prouectio. ib. quam à iunioribus expectatur, si inquam importune vocatus ad omnium promiscue audiendas confessiones respondeam. *non misit me Christus, (aut Prælati) baptizare (aut confessiones excipere) sed euangelizare;* utriq; intendens potius minus satisfaciam, & qui duos (iterum dico) *in se habet lepores neutrum capit.* Ista occupationum varietas expeditum etiam hominem facit claudicare in utramq; partem, ut nec hoc, nec illud bene agat: cum vni rei intentus incederet rectus, & in eo cum laude verberetur: subscribit huic Eccles. quando affirmat semotum à multis curis & sollicitudinib. euadere sapientē. *Qui minoratur actu, sapientiam percipiet.* Eccles. 1. 8.

Eccles. 11. *Fili, ne in multis sint actus tui.*

D. Francis.
in reg. cap. 5.

S. etiam noster Pater Franciscus idem optime prouidit, suadens laborem, sed cum restrictione. *Frater, (inquit) illi, quibus gratiam dedit Dominus laborandi, laborent fideliter & deuote, ita quod excluso otio, anima inimico sancta orationis & deuotionis spiritum non extinguant, cui debent cetera temporalia seruire.*

O pium, ô discretum, ô labori deditum S. Franciscum! Qui plenius videre uolet, quid multitudo negotiorum possit, recurat ad ea quæ S. Bernard. Eugenio Papæ, magister discipulo ad summum gradum promoti, scripsit. Non possum tamen Philosophorum transilire testimonia. Primo Senecæ, qui numerosas occupationes summum virtutis appellat impedimentum. Nunquam homo ad bonam peruenit conscientiam, qui supra modum occupatur, & curis innectitur. Nonnulli alij idem satis docuerunt, quan-

do Djs suis pro naufragio egerunt gratias, quod illa ratione magnis curarum vinculis essent soluti, videntes exinde plus sibi subministratum ad philosophiam *Diog. Laer. lib. 7. cap. 1.* *Tunc secundis ventis nauigavi, quando naufragium* *ari.* dicit Zenon, & fortuna admodum semihumana exhibuit, quæ ad philosophandum me compulsi. Nonnulli omnia sua abiecerunt, ac excessere quasi voluptatibus, declinarunt onera publica, & privata; protulerunt in mare collectas simul in sacculum diuitias, vt Thebanus Crates, vt exinde ditiores vacarent virtuti.

Lactant. lib. 1. diuin. instit. in Præfat.] *Abierisse quosdam res suas familiares, & renuntiasse vniuersis voluptatibus, constat: vt solam nudamq; virtutem nudi expeditiq; sequerentur.* Nonne hoc ipso clarissime demonstrarunt philosophiam, & virtutis studia integrum requirere hominem, & plurimum negotiorum multitudine ac diuersitate retardari. Facit etiam pro nobis Plotinus Philosophus Platonius; qui in Deo dicit, tres esse proprietates, sc. quod *solus* sit, quod *summus* sit, quod *vnus*. Si igitur homo Deo vniri velit, ac similis illi fieri, *bonusq;* qualis ipse, ab omni absteat malo necesse est: si se iungere *summo* ab inferioribus reb. ipsi abstinendum est: si ei qui *vnus & solus* est, abstinere se debet ab omni pluralitate: vbi paucis verbis Philosophus tres gradus explicuit, quibus ad istam vnionem perueniatur. *Primus* abstinere ab omni malo, id est, à peccato. *Secundus* & perfectior: abstinere à reb. inferioribus, abiectis & contemptis: etsi male non sint, tales negotia mundi, contractus, mercaturæ. Quæ enim hæc illicita non sint exercitia, tamen vilia sunt, indigna Dei seruo, nisi aut obedientia, aut charitas illa imperet. *Tertius*, qui perfectissimus, est abstinerere ab occupationum multitudine, quamuis illæ nec male nec viles sint: quia nimirum superflue, i. quando aut plures, aut grauiores sunt, quàm animi occupatis sufferat infirmitas: vnde sæpe accidit vt succumbamus sarcinæ, vt spiritus noster grauetur, ac deuotio pereat. Ecce igitur, quomodo perspicaciores omnes conspirent nobiscum, affirmantes sequestrandam

dam esse ante omnia inutilem negotiorum turbam
vt bene vacetur conscientia & reformationi vitæ.

III.

*Vnde fit, quod Deo simul & mundo vacare non
possimus.*

Sed vt melius appareat, quod diximus, non fuerit
inutile, originem huius rei declarare. Occurrunt
modo causa huius diuersa: vt imbecillitas humana
mentis, rerum quarundam naturalis contrarietas,
quæ se mutuo non compatiuntur, vasculorum angu-
stia & incapacitas, ac Dei in amore & seruitio sui
zelotypia, ac nostra denique corruptio. Humana
mentis imbecillitas: quæ, sicut omnis creata potentia,
ita necessario limitata est, vt pluribus intenta,
flaccescat magis quam ad vnam rem recollecta. *Vir-
tus vnita fortior se ipsa dispersa.* Tales & sensus sunt no-
stri corporis, qui nihil recte percipiunt, si pluribus
distineantur obiectis, etiam sibi proportionatis. *Plu-
ribus intentus minor est ad singula sensus.* Video hic ma-
gnam auditorum coronam, video quidem in genere;
ecce hic viros, ecce hæc fœminas, sed sic simul omnes as-
piciens, neminem in particulari, cum suis circum-
stantijs agnosco. Si in mensa tres simul audio collo-
quentes, hinc inde ex meo latere, omnium quidem
audio voces, tres tamen intelligere non possum; vni
primum, deinde alteri, aurem porrigere debeo, si ve-
lim intelligere. Si in vno cubiculo duo musicorum
chori simul canant, hi Epithalamium & nuptialia
carmina, illi funebria, quomodo quæso, poterit au-
ris mea distinguere, & pure pleneque agnoscere, vocis
frequentamenta, numerorum notarumque caden-
tias, & mensuras? Talis & nostra mens: non potest o-
mnibus pariter æque intendere; sed vni primum, de-
inde alteri. Non est nobis tanta, quanta Soli potest
tia; qui simul vno instanti, respectu diuersorum, di-
uersa & contraria operatur: qui eisdem radijs, eo-
demque